Sygn. akt III AUa 1078/17 w brzmieniu po sprostowaniu

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus (spr.)
Sędziowie	SSA Lena Jachimowska SSA Antonina Grymel
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Katowicach

sprawy z odwołania Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanych S. M. (S. M.), R. C. (R. C.), B. G. (B. G.), K. G. (K. G.), P. G. (P. G.), K. D. (K. D.), P. K. (P. K.), B. W. (B. W.), M. L. (M. L.), J. G. (J. G.), M. F. (M. F.), R. K. (1) (R. K. (1)), S. D. (S. D.), J. Z. (J. Z.), D. M. (D. M.), M. G. (M. G.), W. G. (W. G.), K. K. (K. K.), R. J. (R. J.), R. K. (2) (R. K. (2)), M. J. (M. J.) i G. G. (G. G.)

o składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 23 lutego 2017 r. sygn. akt X U 1539/16

1. ***zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,***

2. ***zasądza od Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. kwotę 43 680 zł (czterdzieści trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwotę 23 520 zł (dwadzieścia trzy tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.***

/-/SSA L.Jachimowska /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA A.Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Decyzjami z: 16, 17, 20, 21, 22, 23, 24, 28 maja 2013 roku, 3, 6, 11, 17, 24, 26 czerwca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonych z tytułu zatrudnienia
na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Zakłady (...) S.A. zainteresowanych: S. M., R. C., B. G., K. K., R. J., P. G., M. L., B. W., K. D., J. G., M. F., S. D., R. K. (1), J. Z., P. K., G. G., W. G., R. K. (2), M. J., D. M., M. G., K. G. za okresy wskazane w decyzjach.

Decyzje zostały wydane na zarządzenie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia
7 sierpnia 2012r., sygn. akt. XU 555/12, nakazujące wydanie indywidualnych decyzji
dla pracowników odwołującej się Spółki. Podstawę ustaleń faktycznych decyzji stanowiły dane zgromadzone na koncie płatnika składek i ubezpieczonego, które zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowią środek dowodowy w postępowaniu administracyjnym i sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz ustalenia zawarte w protokole kontroli ZUS z dnia 23 marca 2011r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż na podstawie kontroli okresowej przeprowadzonej u płatnika - Zakłady (...) S.A. stwierdzono, że w okresie objętym kontrolą od 2007r. do 2010r. płatnik ten zatrudniał między innymi pracowników na podstawie umowy o pracę, którzy zostali oddelegowani do pracy za granicą. Pracodawca w związku z oddelegowaniem zorganizował noclegi dla zainteresowanych pracowników i opłacił związane z tym koszty na podstawie wystawionych faktur. Płatnik
nie zadeklarował składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od wartości świadczeń w naturze stanowiących koszty noclegu pokryte przez pracodawcę za pracowników oddelegowanych do pracy
w innych krajach członkowskich Unii Europejskiej.

Odwołanie od w/w decyzji złożył płatnik składek, zarzucając naruszenie:

- postanowień Dyrektywy nr 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia
16 grudnia 1996r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, w szczególności jej art. 3 ust. 1 oraz art. 3 ust. 7 w zw. z art. 2 ust. 1, poprzez całkowite pominięcie skutków, które wywołuje przedmiotowa regulacja, a w rezultacie pominięcie, że w świetle obowiązujących na terenie Niemiec przepisów, które skarżący zobowiązany był bezwzględnie stosować, był on zmuszony
do zapewnienia delegowanym pracownikom zakwaterowania, przez co świadczenie takie nie może być rozpatrywane, jako potencjalnie zwiększające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce,

- przepisu art. 18 ust. l w zw. z art. 4 pkt 9 ustawy oraz art. 21 ustawy z dnia
13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 11 i 12 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, poprzez błędną interpretację, a w rezultacie przyjęcie, że wartość świadczeń w naturze w postaci udostępnienia pracownikom delegowanym do pracy za granicą możliwości skorzystania z zakwaterowania na terenie Niemiec, zwiększała podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonych pracowników,

- przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek
na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w zw. z art. 11 i 12 ustawy o PDOF, poprzez nieuwzględnienie tego, iż w przypadku świadczeń w naturze, których przedmiotem jest udostępnienie pracownikom, zakwaterowania, nie jest możliwa konkretyzacja świadczenia w sposób umożliwiający uznanie go za przychód konkretnej osoby,
co uniemożliwia przypisanie takiego przychodu konkretnej osobie, przez
co świadczenie takie nie może wpływać na wysokość podstawy wymiaru składek
na ubezpieczenia społeczne,

- przepisu § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w zw. z art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędne przyjęcie, że wartość świadczeń w naturze, których przedmiotem jest udostępnienie pracownikom możliwości skorzystania z zakwaterowania może zostać w sposób dowolny oszacowana i doliczona do przychodów pracowników delegowanych
do pracy za granicą, wobec obiektywnego braku możliwości ustalenia wartości konkretnego świadczenia, przypadającego na konkretnego pracownika,

- przepisu § 2 w/w rozporządzenia w związku z art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędne przyjęcie, iż wartość świadczeń w naturze, których przedmiotem jest udostępnienie pracownikom delegowanym możliwości skorzystania z zakwaterowania, może stanowić element podstawy wymiaru składek
na ubezpieczenie społeczne,

- przepisu art. 8, art. 9, art. 11, art. 77, art. 80 i 107 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy
o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez brak odniesienia przez ZUS
do przedstawionych przez stronę w trakcie kontroli dowodów i argumentów oraz brak oceny wiarygodności dowodów, czego skutkiem jest naruszenie zasady obywateli
do organów administracyjnych,

- przepisu art. 107 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez brak prawidłowego uzasadnienia faktycznego i prawnego zaskarżonych decyzji, organ rentowy wydając decyzję nie wyjaśnił w żaden sposób, na jakiej podstawie ustalił wysokość należnej, w ocenie ZUS, podstawy wymiaru składek
na ubezpieczenia społeczne, w sytuacji, gdy strona w toku całego postępowania kontrolnego, jak i postępowania sądowego w sprawie X U 555/12, kwestionowała możliwość przypisania pracownikowi konkretnego przysporzenia z tytułu udostępniania możliwości skorzystania z zakwaterowania.

Odwołujący zarzucił ponadto, iż organ rentowy w zaskarżonych decyzjach
nie wskazał bezpośrednio wymiaru (kwoty) składek na ubezpieczenie społeczne, które
w ocenie ZUS, Spółka winna uiścić wobec zapewnienia pracownikom delegowanym do pracy za granicę bezpłatnego zakwaterowania. Płatnik składek zakwestionował, by po stronie pracowników miał powstać jakikolwiek przychód w związku z tym, że pracodawca stara się zapewnić zakwaterowanie dla pracownika w miejscu świadczenia pracy.

W oparciu o powyższe zarzuty, płatnik składek wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji w całości, poprzez wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonych pracowników, delegowanych do pracy za granicą, wartości świadczeń w naturze z tytułu udostępnienia możliwości skorzystania z zakwaterowania
oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy, przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sprawy, który w ocenie organu rentowego winien odpowiadać wartości przychodu ubezpieczonych z tytułu zakwaterowania za granicą. Ustosunkowując się merytorycznie do odwołania, wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniami z 22 listopada 2013r., sygn. akt X U 1889/13, Sąd Okręgowy
w Katowicach ustalił wartość przedmiotu sporu w odniesieniu do poszczególnych ubezpieczonych.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2017r. Sąd wyłączył odwołanie dotyczące decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek dla ubezpieczonego K. W.
do odrębnego rozpoznania.

Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia
23 lutego 2017r. roku zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustalił, iż ponoszone przez płatnika składek koszty zakwaterowania na terenie Niemiec lub Austrii S. M., R. C., B. G., K. G., P. G., K. D., P. K., B. W., M. L., J. G., M. F.,

R. K. (1), S. D., J. Z., D. M., M. G., W. G., K. K., R. J., R. K. (2), M. J., G. G. w kwotach i w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach, nie stanowią podstawy wymiaru składki
na ubezpieczenia społeczne tych ubezpieczonych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy
o pracę u płatnika składek (pkt 1) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz płatnika składek kwotę 1.320 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniach od 15 listopada 2010r. do 23 marca 2011r.
(z przerwą w okresie od dnia 20 grudnia 2010r. do dnia 16 stycznia 2011r.) organ rentowy przeprowadził u płatnika składek kontrolę okresową, w toku której ustalono, że w okresie
od stycznia 2007r. do maja 2009r. płatnik nie zadeklarował składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od przychodów osiąganych przez pracowników delegowanych do pracy na terenie państw obcych, w tym Niemiec/Austrii z tytułu zakwaterowania, organizowanego i opłacanego
przez pracodawcę.

Płatnik wniósł zastrzeżenia do protokołu kontroli, które następnie powtórzył
w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

Sąd I instancji ustalił, iż skarżąca Spółka celem realizacji kontraktów wykonywanych za granicą, delegowała pracowników do pracy za granicą m.in. na teren Niemiec, Austrii, Wielkiej Brytanii i Belgii. Przed rozpoczęciem prac za granicą Spółka ustalała ilość pracowników, którzy będą zatrudnieni na poszczególnych etapach realizacji danego projektu
i na podstawie tych informacji wynajmowała w pobliżu danej budowy mieszkania
dla pracowników mających wykonywać na niej pracę. Faktury za wynajem dotyczyły kosztów wynajmu za poszczególne mieszkania, na ich podstawie nie można było ustalić ilości miejsc noclegowych w tych kwaterach. Spółka nie prowadziła ewidencji miejsc noclegowych dla poszczególnych pracowników. Nie wszystkie udostępnione przez pracodawcę miejsca noclegowe były przez pracowników wykorzystywane, z reguły Spółka wynajmowała większą ilość miejsc, niż liczba zatrudnionych na kontrakcie w danym momencie pracowników, jednakże w tym zakresie Spółka także nie prowadziła żadnej ewidencji. Ubezpieczeni zatrudnieni u płatnika składek na podstawie umowy o pracę, w okresach objętych zaskarżonymi decyzjami byli oddelegowani do pracy na terenie Niemiec, a D. M. na terenie Niemiec i Austrii. W związku z oddelegowaniem, płatnik składek zorganizował
dla ubezpieczonych noclegi w pobliżu miejsca świadczenia pracy i opłacił związane z tym koszty na podstawie wystawionych faktur. W oparciu o dokumentację zgromadzoną w toku przeprowadzonej kontroli, organ rentowy ustalił, że za ubezpieczonych płatnik składek
nie zadeklarował składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od przychodów osiąganych z tytułu ponoszenia przez pracodawcę kosztów zakwaterowania na terenie Niemiec/Austrii
za okresy wskazane w zaskarżonych decyzjach (tj. 2007 - 2009).

W dniu 23 lutego 2016r. Dyrektor Izby Skarbowej w Ł. wydał w stosunku
do płatnika interpretację indywidualną stwierdzając, że stanowisko przedstawione
we wniosku z dnia 13 listopada 2015r., uzupełnione pismem z 3 lutego 2016r. o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie skutków podatkowych finansowania pracownikom noclegów w czasie wykonywania obowiązków służbowych, jest prawidłowe. Organ podatkowy biorąc pod uwagę przedstawiony przez wnioskodawcę stan faktyczny uznał, że zapewnienie przez wnioskodawcę oddelegowanym pracownikom możliwości skorzystania z miejsc noclegowych w związku z realizacją inwestycji (kontraktów) nie generuje po stronie pracowników przychodu do opodatkowania. Ich wydatki ponoszone są bowiem w interesie pracodawcy,
a co za tym idzie, pracownicy nie otrzymują od wnioskodawcy jakiegokolwiek przysporzenia majątkowego. W związku z powyższym z tytułu dokonywania wyżej wymienionych świadczeń na wnioskodawcy nie ciążą obowiązki płatnika wynikające z art. 31 u.p.d.o.f.. Zatem wnioskodawca nie jest zobowiązany do poboru zaliczki na podatek dochodowy

od osób fizycznych.

Decyzją nr (...) z 28 kwietnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., rozpatrując wniosek złożony w dniu 30 marca 2016r., uzupełniony w dniu
18 kwietnia 2016r. przez płatnika składek uznał za prawidłowe stanowisko wnioskodawcy
w sprawie nieuwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartości, niestanowiących przychodów z tytułu stosunku pracy, miejsc noclegowych udostępnianych nieodpłatnie pracownikom w okresie oddelegowania do pracy poza granicami kraju. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż w dniu 30 marca 2016r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów złożony przez płatnika. Powyższy wniosek został przez wnioskodawcę uzupełniony w dniu 18 kwietnia 2016r. Wnioskodawca w opisie stanu faktycznego przedstawił, że Spółka prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz poza granicami kraju. Głównym przedmiotem jej działalności jest świadczenie usług w zakresie wykonywania montażu i konserwacji urządzeń
oraz instalacji wykorzystywanych w energetyce/przemyśle. Realizowane na terenie Polski oraz poza jej granicami usługi mają zróżnicowany charakter, zarówno pod względem okresu ich trwania, liczby zaangażowanych pracowników, jak też lokalizacji. Pracownicy
Spółki, zarówno świadczący pracę w ramach inwestycji realizowanych na terenie Polski,
jak i za granicą, wykonują pracę w formie przeniesienia służbowego - to jest czasowej zmiany miejsca wykonywania pracy dokonywanej ze zgodą pracownika, w oparciu o stosowne aneksy do umów o pracę poszczególnych pracowników. Taka forma oddelegowania
nie stanowi podróży służbowej w rozumieniu przepisów prawa pracy, dlatego też Spółka
nie wypłaca pracownikom diet i innych świadczeń, które przysługiwałyby pracownikom, gdyby odbywali podróże służbowe. W związku z faktem, iż praca jest realizowana poza stałym miejscem zamieszkania oddelegowanych pracowników Spółka udostępnia im możliwość skorzystania z bezpłatnych miejsc noclegowych. Udostępnienie tych miejsc noclegowych wynika z konieczności umożliwienia pracownikom wykonywania ich obowiązków pracowniczych, poza miejscem ich zamieszkania, i w ocenie wnioskodawcy
leży w interesie pracodawcy - zapewniając mu możliwość zrealizowania zawartego kontraktu oraz podwyższając efektywność prowadzonych czynności. Co do zasady noclegi te zapewniane są w kwaterach prywatnych lub hotelach robotniczych - co uzależnione jest
od uwarunkowań lokalnych. W zależności od przewidywanej ilości pracowników, niezbędnych do realizacji danej inwestycji, Spółka zapewnia odpowiednią liczbę miejsc noclegowych - występują przy tym sytuacje, w których wnioskodawca wynajmuje kwatery
u różnych podmiotów, których standard jest zróżnicowany, podobnie, jak i należny wynajmującemu czynsz. Liczba pracowników Spółki realizujących poszczególne inwestycje zmienia się w czasie - nie będąc stałą - przy czym wnioskodawca utrzymuje cały czas odpowiednią liczbę (bazę) miejsc noclegowych, bez względu na to czy są one faktycznie wykorzystywane czy też nie. W okresie od stycznia 2007r. do grudnia 2009r. Spółka
nie ewidencjonowała tego w jakim zakresie jej pracownicy korzystali z miejsc noclegowych, które zapewniała w związku z realizacją poszczególnych inwestycji - tak w kraju,
jak i za granicą. Po stronie Spółki powstały wątpliwości co do tego czy zapewnienie oddelegowanym pracownikom możliwości skorzystania z miejsc noclegowych,
we wskazanym we wniosku zakresie - to jest finansowanych przez pracodawcę, w związku
z realizacją przywołanych inwestycji/kontraktów - winno skutkować wliczeniem przez Spółkę wartości tych świadczeń do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i rentowe poszczególnych pracowników, których one dotyczą czy też nie. Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie, zgodnie z którym w opisanym stanie faktycznym nie mamy
do czynienia z powstaniem przychodu, po stronie poszczególnych oddelegowanych pracowników, który podlegałby wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i rentowe.

Organ rentowy, mając na uwadze treść wniosku, dokonał interpretacji przepisów ubezpieczeniowych opierając się na zawartej we wniosku informacji co do kwalifikacji opisanego przychodu w świetle przepisów u.p.d.o.f., a także biorąc

pod uwagę interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego przedłożoną przez wnioskodawcę do wniosku jako stanu faktycznego. Zgodnie z opisem stanu faktycznego zawartym we wniosku z dnia 30 marca 2016r., uzupełnionym w dniu 18 kwietnia 2016r., w którym wnioskodawca przytacza uzyskaną w dniu 23 lutego 2016r. interpretacje przepisów prawa podatkowego wydaną przez Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. i mając na uwadze literalne brzmienie art. 18 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, organ rentowy uznał za prawidłowe stanowisko przedsiębiorcy w sprawie nieuwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartości, niestanowiących przychodu z tytułu stosunku pracy w okresie od stycznia 2007r. do grudnia 2009r., miejsc noclegowych finansowanych przez wnioskodawcę i udostępnianych bezpłatnie pracownikom w okresie oddelegowania do pracy poza stałe miejsce jej wykonywania.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że zarzut dotyczący naruszenia w zaskarżonych decyzjach prawa unijnego, w szczególności Dyrektywy nr 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, nie zasługiwał na uwzględnienie. W stosunku do ubezpieczonych znajdują bowiem zastosowanie przepisy polskiego prawa ubezpieczeń społecznych. Prawo unijne odnośnie systemów zabezpieczenia społecznego funkcjonujących w państwach członkowskich przyjęło system koordynacji (dostosowania), a nie ujednolicania, jak w prawie pracy.

Sąd przytoczył treść art. 18 ust. 1 oraz art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, a także art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i zauważył, że w art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych została zawarta delegacja dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów. Na tej podstawie w dniu 18 grudnia 1998r. Minister Pracy i Polityki Socjalnej wydał rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998r., poz. 1106 ze zm.).

W § 1 tego rozporządzenia wskazano, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zwanych dalej „składkami", stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanej dalej „ustawą" oraz § 2. Unormowanie to stanowi ogólną zasadę określania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Zawarty w § 2 tego rozporządzenia katalog wyłączeń z podstawy wymiaru składek, jako stanowiący wyjątek od zasady ogólnej z § 1 rozporządzenia, nie podlega interpretacji rozszerzającej, co oznacza, iż przychody niewymienione w § 2 rozporządzenia stanowią podstawę wymiaru składek. Sporne świadczenia, jako niewymienione w § 2 rozporządzenia, stanowią zatem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, co ewidentnie potwierdza treść § 3 pkt 3 lit. d omawianego rozporządzenia.

Sąd podał, że w orzecznictwie SN ukształtował się pogląd, iż ponoszone przez pracodawcę koszty zakwaterowania pracownika w związku z realizacją zadań ze stosunku pracy stanowią przychód pracownika, a w konsekwencji także podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (wyrok z dnia 3 grudnia 2013r., I UK 156/13, wyrok z dnia 12 września 2012r., II UK 45/12, wyrok z dnia 18 kwietnia 2013r., II UK 258/12; uchwała z dnia 10 grudnia 2015r., III UZP 14/15).

Przy czym zaznaczył, że jak wynika z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, (...) Oddział w L. decyzją nr (...) z 28 kwietnia 2016r. uznał za prawidłowe stanowisko płatnika składek w sprawie nieuwzględnienia w podstawie wymiaru składek
na ubezpieczenia społeczne wartości, niestanowiących przychodu z tytułu stosunku pracy
w okresie od stycznia 2007r. do grudnia 2009r., miejsc noclegowych finansowanych
przez wnioskodawcę i udostępnianych bezpłatnie pracownikom w okresie oddelegowania
do pracy poza stałe miejsce jej wykonywania.

Powyższa decyzja została wydana na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia
2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 83 d ustawy z dnia
13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 10 ust. 1-3, art. 10a ust. 1-4 powyższej ustawy.

Sąd I instancji podkreślił, że art. 10 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadza szczególne i daleko idące konsekwencje prawne wydania przez ZUS decyzji interpretacyjnej w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej. W szczególności ust. 2 art. 10 a jednoznacznie wskazuje, iż przedsiębiorca
nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami
administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji.

Z kolei ust. 3 art. 10 a nadaje decyzji interpretacyjnej wiążący charakter w stosunku
do wszystkich organów administracji publicznej lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy, dodatkowo stanowiąc, iż decyzja ta może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Regulacja art. 10 a ust. 3 wskazuje więc,
iż decyzje interpretacyjne korzystają z rozszerzonej skuteczności, skoro ustawodawca
nadał im moc wiążącą w stosunku do wszystkich organów administracji publicznej
lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy.

Przedstawiona w toku postępowania sądowego przez płatnika składek decyzja interpretacyjna dotyczy okresu od stycznia 2007r. do grudnia 2009r., a zatem obejmuje
okres objęty decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu. Jak wyżej wskazano decyzją
z 28 kwietnia 2016r. (...) Oddział w L. uznał za prawidłowe stanowisko wnioskodawcy - płatnika składek w sprawie nieuwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartości, niestanowiących przychodu z tytułu stosunku pracy
w okresie od stycznia 2007r. do grudnia 2009r., miejsc noclegowych finansowanych
przez wnioskodawcę i udostępnianych bezpłatnie pracownikom w okresie oddelegowania
do pracy poza stałe miejsce jej wykonywania.

Wydanie decyzji o powyższej treści, stosownie do art. 10 a ust. 2 ustawy z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, wywołuje zdaniem Sądu Okręgowego
ten skutek, iż przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się
do uzyskanej interpretacji. Powołany przepis, jako zawarty w podstawowym akcie prawnym dotyczącym działalności gospodarczej - ustawie o swobodzie działalności gospodarczej
ma zastosowanie w przypadku rozstrzygania wszelkich sporów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem także przy rozstrzyganiu przez sądy powszechne sporów
z zakresu ubezpieczeń społecznych powstałych na tle prowadzonej przez płatnika składek działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż pojęcie „daniny publicznej" z art. 10 a ust. 2 obejmuje także wszelkiego rodzaju składki. To zaś oznacza, iż na skutek wydania decyzji z 28 kwietnia 2016r., płatnik składek nie może być obciążony

składkami na ubezpieczenie społeczne (ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych) w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji. Nie ulega wątpliwości, iż płatnik składek nie deklarując w spornym okresie składek na ubezpieczenie społeczne od kosztów zakwaterowania pracowników, zastosował się do interpretacji ZUS zawartej w decyzji z 28 kwietnia 2016r., która zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dotyczy zaistniałego stanu faktycznego.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477^{14} § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego płatnika składek Sąd ten orzekł w oparciu o art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490) w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 sierpnia 2015r. i mając na względzie fakt, iż odwołania dotyczyły 22 decyzji.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zarzucając:

1. naruszenie art. 316 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji według stanu istniejącego w dniu jej wydania i uwzględnieniu „stanu rzeczy" z chwili zamknięcia rozprawy, poprzez przyjęcie, że organ rentowy jest związany pisemną interpretacją przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zawartą w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nr (...) z dnia 28 kwietnia 2016r., pomimo, że decyzja ta nie mogła stanowić elementu stanu faktycznego w chwili wydania zaskarżonej decyzji,

2. naruszenie art. 18 ust. l w zw. z art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121 z późn. zm.), jak również § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 2015r., poz. 2236 z późn. zm.), poprzez ich niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że wartość świadczenia w naturze w postaci zakwaterowania pracowników, nie stanowi przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Powołując powyższe, wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od płatnika składek na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację płatnik składek wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji, jako własne uznał, że apelacja organu rentowego okazała się uzasadniona.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wbrew temu co przyjął Sąd Okręgowy, ani organ rentowy, ani Sąd I instancji nie był związany w niniejszej sprawie decyzją interpretacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 28 kwietnia 2016r.

Bez znaczenia bowiem dla przedmiotu rozstrzygnięcia pozostaje treść decyzji wydanych przez Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 23 lutego 2016r. w kwestii interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczących skutków podatkowych finansowania pracownikom noclegów w czasie wykonywania obowiązków służbowych, jak i decyzji nr (...) z dnia 28 kwietnia 2016r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.
uznającej za prawidłowe stanowisko płatnika składek w sprawie nieuwzględnienia
w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wartości, niestanowiących przychodu ze stosunku pracy w okresie od stycznia 2007r. do grudnia 2009r.,
miejsc noclegowych finansowanych przez płatnika składek i udostępnianych
bezpłatnie pracownikom w okresie oddelegowania do pracy poza stałe miejsce jej wykonywania.

W odniesieniu do ostatniej z powołanych decyzji wskazać należy, że - jak sam Sąd Okręgowy zauważa - wydana ona została na podstawie art. 10 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, na wniosek złożony w dniu 30 marca 2016r. (...) Oddział w L. zaznaczył przy tym, że wydając pisemną interpretację, oparł się
na informacji przedstawionej przez wnioskodawcę w stanie faktycznym, że udostępnienie pracownikom miejsc noclegowych nie stanowiło i nie stanowi przychodu ze stosunku pracy, zwracając jednocześnie uwagę na fakt, że wiążący charakter tej decyzji ograniczony został jedynie do stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie jego zaistnienia. Ryzyko podania nieprawdziwych informacji
w opisie stanu faktycznego, bądź też poczynienie przez terenowe jednostki organizacyjne zakładu, np. w toku prowadzonego postępowania lub w toku czynności kontrolnych, ustaleń odmiennych od zaprezentowanych przez wnioskodawcę, obciąża jedynie wnioskodawcę.

Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że z treści wniosku o interpretację nie wynika, ażeby odwołujący wskazał, że (...) Oddział w C. w odniesieniu do pracowników delegowanych do pracy w Niemczech/Austrii w spornym okresie wydał indywidualną decyzję, uwzględniając w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne przychód
z tytułu kosztów zakwaterowania.

Sądowi odwoławczemu z urzędu wiadomo, że w części spraw prawomocnie zostały oddalone odwołania Zakładów (...) Spółki Akcyjnej
w K. (por. orzeczenia w sprawach o sygn. m.in. III AUa 221/15, III AUa 1998/14, III AUa 1997/14, III AUa 1995/14, III AUa 1988/14, III AUa 158/14, III AUa 1996/14,
III AUa 157/14).

Odwołująca Spółka, występując o interpretację w dniu 30 marca 2016r., w istocie zmierzała do uzyskania odmiennej wykładni przepisów, niż dokonana przez organ rentowy
po ustaleniu wszystkich okoliczności w postępowaniu merytorycznym, zakończonym wydaniem decyzji zobowiązującej płatnika do opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne
i zdrowotne od przychodu z tytułu kosztów zakwaterowania, a co za tym idzie podważenia prawomocnych orzeczeń. Tymczasem, jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku
z dnia 18 grudnia 2014r., III UK 72/14 (Lex nr 1628947), w sytuacji, w której wykładnia przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek
na ubezpieczenia społeczne, będzie przedmiotem wniosku o interpretację oraz równolegle toczącego się postępowania merytorycznego, wszczętego czy to z urzędu, czy to na wniosek przedsiębiorcy (ubezpieczonego), pierwszeństwo będzie miało postępowanie merytoryczne,
w ramach którego organ rentowy także musi dokonać interpretacji przepisu, odnosząc ją jednak nie do stanu faktycznego przedstawionego przez ubezpieczonego we wniosku
o interpretację, w który nie może ingerować, lecz do okoliczności ustalonych w toku postępowania merytorycznego, a następnie zastosować go, jako podstawę prawną decyzji.

I tu zatem będą zachodzić przesłanki do umorzenia postępowania zainicjowanego wnioskiem o interpretację.

Przechodząc zaś do merytorycznych kwestii spornych, należy wskazać, iż ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwana dalej ustawą systemową, w art. 18 ust. 1 stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10 - a więc wedle jej art. 4 pkt 9, przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych m.in. z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 361 ze zm.) za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło ich finansowania, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Stosownie do regulacji zawartej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 2015r. poz. 2236), wydanym na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 21 ustawy systemowej, świadczenia polegające na zakwaterowaniu pracownika za granicą nie zostały wyłączone z podstawy wymiaru składek (§ 2 rozporządzenia), co więcej, w myśl jego § 3, koszty zakwaterowania włączono wprost do podstawy wymiaru składek.

W świetle powyższego, nie może ulegać wątpliwości, że koszty zakwaterowania pracowników płatnika składek za granicą w spornym okresie stanowią przychód tych pracowników i co do zasady, winny zostać oskładkowane.

Sąd Apelacyjny w tym zakresie podzielił w całej rozciągłości stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia wyroku z dnia 12 września 2012r., sygn. akt. II UK 45/12, na które powołuje się organ rentowy oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2013r., I UK 600/12, zgodnie z którym stosownie do art. 18 ust. l w zw. z art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 12 ust. l ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych będących pracownikami stanowią dokonywane z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Zdaniem Sądu Najwyższego, zakwaterowanie pracownika za granicą na koszt pracodawcy stanowi niewątpliwie świadczenie w naturze, którego wartość pieniężna jest przychodem danego pracownika ze stosunku pracy uwzględnianym w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Sąd Najwyższy podkreślił także, że § 2 cyt. rozporządzenia zawiera własny katalog przychodów wyłączonych z podstawy wymiaru składek (enumeratywne wyliczenie). Katalog ten w wielu punktach jest tożsamy z wyłączeniami świadczeń wolnymi od podatku dochodowego wymienionego w art. 21 u.p.d.o.f., jednakże treść tego przepisu nie zmienia definicji przychodu o jakiej mowa w art. 11 i 12 u.p.d.o.f., a tworzy jedynie katalog wyłączeń na potrzeby obliczania podatku dochodowego od osób fizycznych i nie ma żadnego prawnego przełożenia na określenie „przychodu" w rozumieniu art. 4 pkt 9 i art. 18 ustawy systemowej.

Sąd Najwyższy zauważył, że zgodnie z art. 46 ust. l ustawy o s.u.s., obowiązek obliczania, potrącania z dochodów ubezpieczonego, rozliczania oraz opłacania należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających z przepisów ustawy, spoczywa na płatniku składek, którym w stosunku do pracowników jest pracodawca.

Z przepisów tych wynika obowiązek pracodawcy obliczenia, potrącenia z dochodów ubezpieczonego, rozliczenia oraz opłacenia składek należnych od wszystkich przychodów pracowników, w tym od wartości udzielonych im świadczeń w naturze w postaci kosztów zakwaterowania za granicą. Prawidłowe wykonanie tych obowiązków nie jest możliwe bez prowadzenia dokumentacji odnoszącej się do ewidencji kosztów ponoszonych przez pracodawcę wobec każdego pracownika w rozliczeniu miesięcznym. Zaniechanie tego obowiązku nie może działać na korzyść pracodawcy (płatnika składek) w takim sensie,
że zostanie on zwolniony z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia pracowników
od kwoty wartości pieniężnej tych świadczeń w naturze.

Należy zgodzić się więc z poglądem, że w przypadku braku ewidencji przychodu osiąganego przez poszczególnych pracowników z powodu niedopełnienia ustawowych obowiązków przez pracodawcę, dopuszczalne jest hipotetyczne wyliczenie tych świadczeń.

Tym samym stwierdzić trzeba, że argumentacja płatnika składek dotycząca braku możliwości ustalenia przychodu z tytułu nieodpłatnych noclegów dla danego pracownika spowodowana przecież zaniedbaniem płatnika, przedstawiona w odwołaniu, nie zasługuje
na uwzględnienie. Niezasadny jest też zarzut braku stwierdzenia przez organ rentowy faktycznego korzystania przez zainteresowanych z udostępnionych kwater, ponieważ nie da się tej okoliczności ustalić z braku prawidłowej ewidencji, której prowadzenie, zgodnie
z przepisami ustawy systemowej, spoczywało na pracodawcy. Przywoływanie na poparcie swego zarzutu przez pełnomocnika odwołującej się Spółki orzecznictwa sądów administracyjnych jest chybione, bowiem dotyczy dziedziny prawa podatkowego i w żaden sposób nie wiąże sądu orzekającego, który znajduje oparcie w bogatym i ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych.

W związku z powyższym, konieczna stała się ocena, czy zastosowana podczas kontroli, zasugerowana przez organ rentowy, metoda wyliczenia przychodu konkretnego pracownika z tytułu kosztów zakwaterowania, może być uznana za właściwą.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, mimo, iż wyliczenie to nie prowadzi do ustalenia
w sposób ścisły, jakie koszty zakwaterowania poniósł odwołujący na rzecz każdego pracownika w poszczególnych miesiącach, jednak pozwala na ustalenie kosztów
tych hipotetycznie, w sposób najbardziej odpowiadający rzeczywistości.

Istotne jest, że odwołująca się Spółka nie przedstawiła żadnej alternatywnej metody wyliczenia spornych kosztów, kwestionując co do zasady możliwość takiego wyliczenia.

W przekonaniu Sądu, zastosowana przez organ rentowy metoda polegająca
na ustaleniu kosztu osobodnia, a następnie pomnożenie jej przez ilość dni pobytu zainteresowanych za granicą (co wynika z listy płac), jest najbardziej optymalną i realną metodą ustalenia kosztów zakwaterowania pracowników za granicą. Warte podkreślenia jest, że wyliczenia zostały dokonane w oparciu o dokumentację przedstawioną przez płatnika składek.

Odnośnie wliczonych w zaskarżonych decyzjach do podstawy wymiaru składek kosztów przejazdów pracowników do miejsca zamieszkania, stwierdzić należy, iż nastąpiło
to zgodnie z przepisami powołanego wyżej rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998r.

Jak ustalono, u płatnika składek nie obowiązywały przepisy zawarte w układzie zbiorowym, czy regulaminie, w myśl których pracownicy mieli prawo do korzystania
z bezpłatnych lub ulgowych przejazdów, a zarazem brak podstaw, aby uzyskane z tego tytułu korzyści zostały wyłączone z podstawy wymiaru składek.

Powoływanie się w tym zakresie przez płatnika składek na obowiązujące przepisy wspólnotowe jest chybione z przyczyn, które wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że podstawę wymiaru składek
na ubezpieczenie dla zainteresowanych w niniejszej sprawie wyliczono w zaskarżonej decyzji prawidłowo.

Z przytoczonych względów, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł,
jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. zw. z § 6 pkt 1-5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji, który łącznie, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu w odniesieniu do każdego z zainteresowanych, wyniósł 20.160 zł,
co do: S. M. - wartość przedmiotu sporu 15.186,07 zł - opłata 2.400 zł; R. C. - wartość przedmiotu sporu 3.753,08 zł - opłata 600 zł; B. G. - wartość przedmiotu sporu 1.782,59 zł - opłata 600 zł; K. G. - wartość przedmiotu sporu 4.552,99 zł - opłata 600 zł, P. G. - wartość przedmiotu sporu 7.777,93 zł - opłata 1.200 zł; K. D. - wartość przedmiotu sporu - 5.680,96 zł -opłata 1.200 zł; P. K. - wartość przedmiotu sporu - 415,48 zł - opłata 60 zł; B. W. - wartość przedmiotu sporu - 7.704,45 zł - opłata 1.200 zł; M. L. - wartość przedmiotu sporu 3.629,81 zł - opłata 600 zł; J. G. - wartość przedmiotu sporu 28.296,17 zł - opłata 2.400 zł; M. F. - wartość przedmiotu sporu 1.358,84 zł - opłata 180 zł; R. K. (1) - wartość przedmiotu sporu 290,25 zł - opłata 60 zł; S. D. - wartość przedmiotu sporu 15.391,28 zł - opłata
2.400 zł; J. Z. - wartość przedmiotu sporu 785,74 zł - opłata 180 zł; D. M. - wartość przedmiotu sporu 2.358,42 zł - opłata 600 zł; M. G. - wartość przedmiotu sporu 165,44 zł - opłata 60 zł; W. G. - wartość przedmiotu sporu 11.593,24 zł - opłata 2.400 zł, K. K. - wartość przedmiotu sporu 1.330,22 zł - opłata180 zł, R. J. - wartość przedmiotu sporu 211,06 zł - opłata 60 zł; R. K. (2) - wartość przedmiotu sporu 767,72 zł - opłata 180 zł, M. J. - wartość przedmiotu sporu 3.512,69 zł - opłata 600 zł i G. G. - wartość przedmiotu sporu 18.411,47 zł - opłata 2.400 zł oraz w zw. z § 2 pkt 1-5 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat
za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, który łącznie, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu w odniesieniu do każdego z zainteresowanych, wyniósł
23. 520 zł, co do: S. M. - wartość przedmiotu sporu 15.186,07 zł - opłata
3.600 zł x 75% = 2. 700 zł; R. C. - wartość przedmiotu sporu 3.753,08 zł - opłata 900 zł x 75 % = 675 zł; B. G. - wartość przedmiotu sporu 1.782,59 zł - opłata 900 zł x 75 % = 675 zł; K. G. - wartość przedmiotu sporu 4.552,99 zł - opłata 900 zł x 75 % = 675 zł; P. G. - wartość przedmiotu sporu 7.777,93 zł - opłata 1.800 zł x 75 % = 1.350 zł; K. D. - wartość przedmiotu sporu 5.680,96 zł -opłata 1.800 zł x 75 % = 1.350 zł; P. K. - wartość przedmiotu sporu 415,48 zł - opłata
240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); B. W. - wartość przedmiotu sporu 7.704,45 zł - opłata 1.800 zł x 75 % = 1.350 zł; M. L. - wartość przedmiotu sporu 3.629,81 zł - opłata 900 zł x 75 % = 675 zł; J. G. - wartość przedmiotu sporu 28.296,17 zł - opłata 3.600 zł x 75 % = 2.700 zł; M. F. - wartość przedmiotu sporu 1.358,84 zł - opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); R. K. (1) - wartość przedmiotu sporu 290,25 zł - opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); S. D. - wartość przedmiotu sporu 15.391,28 zł - opłata 3.600 zł x 75 % = 2.700 zł; J. Z. - wartość przedmiotu sporu 785,74 zł - opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); D. M. - wartość przedmiotu sporu 2.358,42 zł - opłata 900 zł x 75% = 675 zł; M. G. - wartość przedmiotu sporu 165,44 zł - opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); W. G. - wartość przedmiotu sporu 11.593,24 zł - opłata 3.600 zł x 75 % = 2.700 zł; K. K. - wartość przedmiotu sporu 1.330,22 zł – opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); R. J. - wartość przedmiotu sporu 211,06 zł - opłata 240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); R. K. (2) - wartość przedmiotu sporu 767,72 zł - opłata

240 zł (§ 10 ust. 1 pkt 2 w/w rozporządzenia); M. J. - wartość przedmiotu sporu 3.512,69 zł - opłata 900 zł x 75 % = 675 zł i G. G. - wartość przedmiotu sporu 18.411,47 zł - opłata 3.600 zł x 75 % = 2.700 zł.

/-/SSA L.Jachimowska /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA A.Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR